

ZORGEN.

Met zorgen is ze gaan liggen en met zorgen is ze opgestaan. Rustig en effen breidt de oneindige zee zich voor haar blikken uit; 't is een gezicht om een schip-persvrouw gerust te stellen; dié zee doet geen kwaad. 't Moge wat koud zijn, fel koud zelfs, maar de verdiensten zijn de laatste jaren goed geweest, en haar zeelui, haar man en haar oudste jongen, ze zitten goed in hun baai en bever, en — een zeeman kan toch ook wel tegen wat kou.

Maar de rustige zee stelt haar heden niet gerust. Vroeger dreigde het gevaar alleen van den wind, en dat gevaar kan zich ook thans vertoonen; het weer behoeft maar om te slaan, en dan kunnen de voorjaarsstormen komen. Was het niet op den 21^{en} Februari, dat de Berlin stuk stiet op het Noorderhoofd van den Hoek? Hoe lang is dat nu geleden? Zeven jaar? Of acht?

Ja, die zorg blijft altijd; al is de visschersvrouw met de gedachte vertrouwd, toch blijft de zorg. Maar tegenwoordig dreigt veel grooter gevaar van beneden, uit den afgrond, zegt ze, en ze denkt daarbij werkelijk aan booze machten, die in de diepte loeren. Heeft ze geen gelijk? Ze denkt niet aan zeemeerminnen en dergelijk gespook; ze weet wel beter; maar heeft ze geen gelijk, wanneer ze mijnen en duikbooten toeschrijft aan de werking van helse machten? Is heel de oorlog niet uit den booze?

Ze heeft reeds zoovele verhalen gelezen van schepen, die op mijnen liepen, of die van uit een onzichtbaar oorlogsschip door een torpedo werden getroffen. Daar, onder de oppervlakte van die vreedzame zee, daar trekken ze langs, de duikbooten, en ginds, nog wat verder, beide kanten uit, zijn de mijnen gestrooid.

Haar man is op zee ter vischvangst. Met de beugvisscherij naar Doggersbank, dat gaat tegenwoordig niet; de Doggersbank is volgens de Engelschen verboden vischwater, en volgens de Duitschers gevaarlijk gebied. Neen, 't is nu enkel kustvisscherij, en de eerste twintig mijlen uit de kust moet de zee veilig zijn. Maar — er drijven wel eens mijnen, waar ze niet mogen drijven, en er zijn wel eens duikbooten, die de onzijdige kleuren niet herkennen. En een ongeluk is zoo gauw gebeurd.

En haar jongen dan! Hij is matroos op een schip van een Nederlandsche rederij, maar met veel Engelsch kapitaal, en nu reeds maanden lang vaart dat schip tusschen Engeland en Frankrijk. Gezien heeft ze hem al dien tijd niet, en als zijn brieven komen, zijn ze veertien dagen oud. Wat kan er in veertien dagen al niet gebeurd zijn! En wat klaagt hij in zijn brieven! Al zijn kameraden zijn ontevreden op de rederij; ze wenschen terug te keeren en ze kunnen niet. Wat moet er van haar jongen worden tusschen al die ontevreden menschen, van wie vele hun kwaad humeur trachten te verzetten in de kroeg of het koffiehuis? Wat moet er worden van de ziel van haar jongen!

Voor haar man heeft ze in dat opzicht geen zorg. Hij weet, dat zijn lot veilig is in de handen van zijn Hemelschen Vader, zonder Wiens wil geen haar van zijn hoofd zal vallen. Maar haar jongen! Zal de toestand daar aan boord zijn gemoed niet verbitteren; zal hij zoovele makkers niet nazeggen: „Er is geen God!” Zal hij, als ze hem terugziet, — als — niet geleerd hebben te spotten met het gebed van zijn vader en moeder! Hij is op zulk een gevaarlijken leeftijd — zeventien jaar!

Ja, hij is haar zorg. Dat de levensmiddelen duur zijn, is zoo erg niet; ze hebben 't vroeger wel zuinig gehad, toen Willem nog niet voer en Antje nog niet diende, toen 't alles nog van vader alleen moest komen en de verdiensten kleiner waren; ze zullen 't nog wel weer zuinig kunnen doen; waren ze toen minder

gelukkig dan thans? Dat de vaart moeilijk is, is grooter zorg; de zee heeft altijd haar offers geëischt, maar geen mensch sterft vóór zijn tijd; daarvan is ze vast overtuigd. Doch de ziel van haar jongen! Ze zou zijn zieleleven aan haar hand willen leiden, gelijk ze in vroeger tijd zijn eerste wankelende schreden leidde aan haar hand; ze weet echter, dat ze 't niet kan. Hij ontwaast haar, en hij is ver weg.

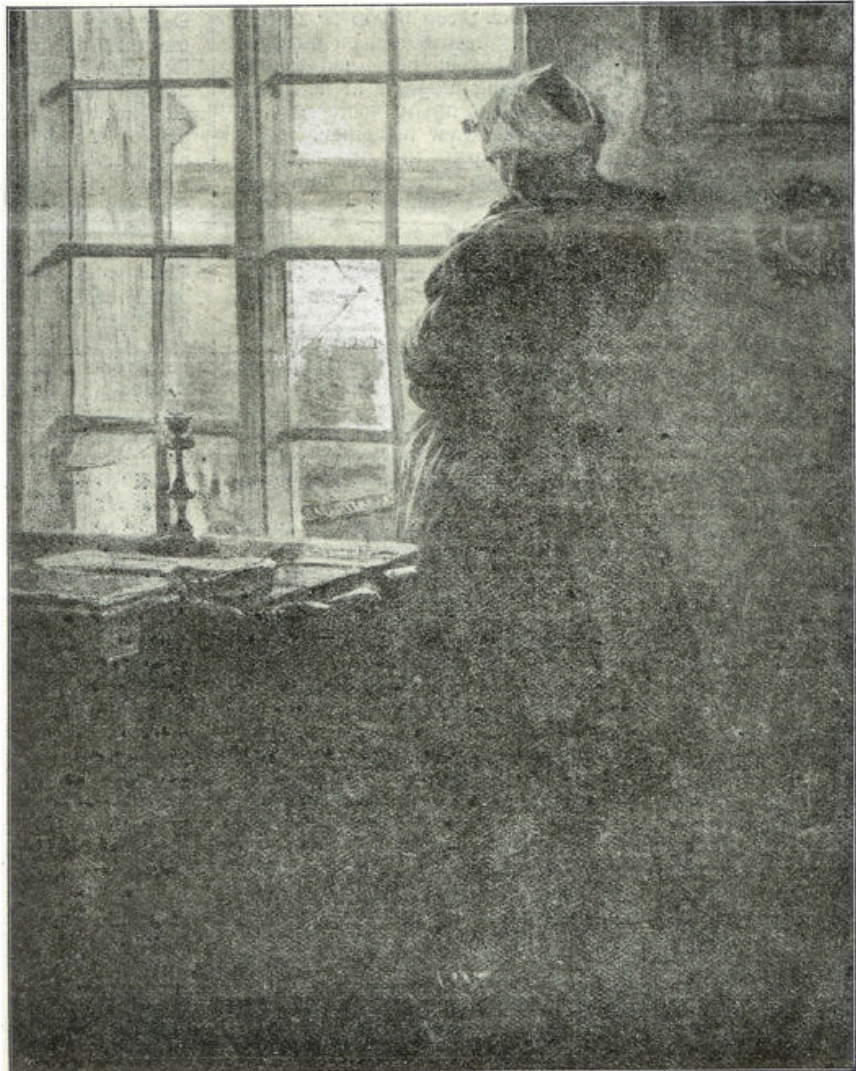
Maar hij is niet ver weg van God. God is hem nabij ook in dat gevaarlijke Engelsche Kanaal. Zoo lang reeds heeft ze voor hem gebeden; wat weet zij, langs welken weg God hem leiden wil! Moet zij den weg kiezen? Weet haar God het niet beter? En in haar hart begint zacht het lied op te neuriën, dat ze al zoo dikwijls heeft gezongen, en waaraan ze altijd weer steun heeft gevonden:

„Laat Hem besturen, waken,
't Is wijsheid, wat Hij doet;
Zóó zal Hij alles maken,
Dat ge u verwonderen moet.”

Ja, verwonderen. Hoe dikwijls heeft ze zich niet reeds verwonderd over wat God gedaan heeft in haar leven. En daarom zal ze vasthouden, op hoop tegen hoop. Niets heeft ze in haar omstandigheden, waaraan ze zich kan vastklemmen, maar dat is goed zoo; dan komt er ook niets zich plaats tusschen haar en haar God. Aan Hem wil ze zich vasthouden; Hem zal ze alles toevertrouwen, ook het leven, ook de ziel van haar kind, waarover ze zooveel zorg heeft. Wat Hij doet, dat is welgedaan, en Hem wil ze het roer in handen laten.

Ze heeft haar morgengebed voleindigd. Ze zal aan haar werk gaan, rustig en gemoedigd. En als de zorgen terugkomen, zal ze weer ze wegbidden.

A. L.

1912

Naar een schilderij van Therese Schwartz.

„Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u.”